

[J. S. Foget.]

38 Øre. Slagtekvæg kostede før Krigen 55 Øre pr. kg for Mellemvare, levende Vægt, det koster nu 49 Øre, altsaa 6 Øre under, hvad det kostede før Krigen. Det skulde koste 1 Kr. 05 Øre, og der er altsaa et Minus paa 56 Øre. Det koster ikke det halve af, hvad det skulde koste, hvis Prisen var forhøjet i Forhold til Pristallet. Hvis man overhovedet vil tage logiske Hensyn, er man derfor nødsaget til at indrømme, at selve det Spørgsmaal at skaffe Kompensation i Forhold til 22,40-Kursen er et saare ringe Spørgsmaal, hvis der skal tales om retfærdig Lovgivning over for Landbruget. Der ligger en Indrømmelse i selve det Faktum, at man har fremsat nærværende Lovforslag, en Indrømmelse af, at man indser, at man er gaaet for vidt over for Landets Hovederhverv og gerne vil forsøge at gøre noget af Uretten god igen. Men der ligger det ganske forfejlede heri, at man ved Lovforslagets Form søger at give det Udseende af, at den øvrige Befolkning ved den fremtidige Ordning skal give Tilskud til det Hovederhverv, som største Delen af Befolkningen direkte eller indirekte lever af. Det er i Virkeligheden det samme, som hvis Arbejderne faar en bestemt Løn af Arbejdsgiveren og bagefter kommer og meddeler, at de vil betale noget tilbage som Tilskud til Arbejdsgiveren — en saa bagvendt Ordning, som tænkes kan.

Der er nu hengaaet over to Maaneder, siden man begyndte med dette nye lovformelige Tyveri over for Landbruget. Gennem Lovforslagets Fremsættelse indrømmer man den begaaede Uret, men man har ikke med eet Ord nævnt noget som helst om Kompensation for den Tid, der er gaaet. Havde det fremsatte Lovforslag været at betragte som en Kompensation for disse to Maaneder, vilde det snarere have været acceptabelt. Man gaar frem efter samme Princip, som naar en stærk Dreng i Skolegaarden hugger et Æble fra en mindre Dreng og giver ham Kærnehuset tilbage. Det er det, man kalder Samfundspolitik i Danmark, efter at Statsministeren lige har manet til at vise det rette Samfundssind.

Hvad selve den foreslaaede Kompensation for tre Maaneder angaar, tilsigter Beregningen at kompensere Kursforskellen mellem 20,70 og 22,40. Kursen er for øvrigt ikke 20,70, den har i de sidste Dage ligget under 20,70. Jeg vil i den Anledning gerne spørge den højtærede Minister, om den Ændring, der er indsat i Lovforslaget i Gaar, er ensbetydende med, at der for

Fremtiden skal fastholdes en Sterlingkurs paa 20,70, eller om den skal forstaas saaledes, at hvis Kursen gaar under 20,70, saa skal Tilskuddet suppleres med yderligere Midler.

Den virkelige Aarsag til, at man giver Tilskud i Stedet for som hidtil at lade Kronen følge Sterling i Forholdet 22,40, er jo, som saa ofte omtalt, Frygten for Prisstigning, men denne Frygt behøver man i og for sig ikke i Relation til dette Spørgsmaal at fremhæve saa stærkt; thi ved Siden af en Prisstigning af saa alvorligt Omfang som den, vi er Vidne til i disse Dage, vilde den Prisstigning, som Valutaændringen vilde fremkalde, blegne. Vareoverførslerne til den bundne Liste giver sit vægtige Bidrag til Prisstigningen, og Tusinder af andre Forhold spiller med ind, ikke mindst dette, at visse Brancher af Importører har maattet betale i Udlandet efter Kursen 22,40 længe efter, at denne Kurs var ændret for Eksportørernes Vedkommende. Vi ser altsaa, at det Formaal at holde Priseniveauet nede ved Hjælp af en relativ høj Krone allerede er forfejlet, og en Lovgivning som denne maa nødvendigvis vække Harm hos den Skatteyder, det kommer til at gaa ud over, samtidig med at den sætter Landbruget i et skævt Lys over for de Tusinder af Landsmænd, der skal hente deres politiske Viden hos „Ekstrabladet“ o. lign., der aldrig lader en Lejlighed til at falde over vort Hovederhverv gaa fra sig. Saa-danne Forslag fremmer ikke Samfundssind, tværtimod.

Forslaget gaar ud paa, at Loven skal have en Varighed af tre Maaneder. Der kunde være god Grund til at spørge hvorfor, hvis ikke Svaret var saa ganske ligetil. Hele Principet i dette er jo, at der nu skal lægges en Redningsplanke ud for Landbruget, ikke af Hensyn til dette Erhverv, men fordi der, som der staar i Bemærkningerne, ellers kunde befrygtes en Nedgang i Landbrugets Produktion og Eksport. Folketingsmand Hassing-Jørgensen sagde det saa klart i Gaar i Folketinget, at hvis der ikke var dette Hensyn at tage, vilde han overhovedet ikke have medvirket til Lovens Gennemførelse. Altsaa er det saa klart som overhovedet tænkeligt fastslaaet, at Loven ikke gennemføres for Landbrugets Skyld. Loven gennemføres, fordi man fra det øvrige Samfunds Side er bange for, at Landbrugets Produktion skal falde.

Nu mener man altsaa, at man gennem denne halvraadne Redningsplanke kan stimulere Landbrugets Produktion for saa, lige saa snart det eventuelt skulde vise sig,